

Kim Behnke (FP):

Ja, det er jo efterhånden ved at være en daglig tilbagevendende begivenhed, at vi skal rette i lovgivningen vedrørende CO₂. Forleden dag var det skatteministeren, der kom og bad om at få rettelser, nu er det miljø- og energiministeren.

Det, der i sin tid var forudsætningen, da man indførte CO₂-afgiften – og hvor ganske mange erhverv med rette brokkede sig over, at de ville blive belastet af CO₂-afgiften – var jo, at de fik at vide af regeringen, at de ikke behøvede at bekymre sig, for de havde muligheder for at nyde godt af, at provenuet skulle tilbageføres til erhvervene. Der ville altså samlet set og ud fra disse makroøkonomiske betragtninger ikke være tale om nogen belastning. Det var ligesom forudsætningen.

Derefter gik man i gang med en større propagandavirksomhed og fortalte virksomhederne, at de endelig måtte stille nogle vindmøller op på deres virksomheder, at de endelig måtte etablere nogle decentrale og industrielle kraftvarmeanlæg, for det var alt sammen i den rette miljøpolitiske ånd, og det gav samtidig virksomhederne mulighed for at få nogle af disse mange millioner, de havde betalt i CO₂-afgift, tilbageført.

Men det var ikke lige det, der var meningen. Det var i hvert fald ikke meningen, at virksomhederne skulle tjene på det her, fandt vi ret hurtigt ud af. Så længe virksomhederne tabte penge, var alt i den bedste orden. Så havde man ingen bekymringer hverken i regeringen eller i regeringspartierne, men da der så kom avisoverskrifter om, at der var nogle virksomheder, der tillod sig den frækhed at tjene penge på dette projekt, så var man med det samme klar ved havelågen, så skulle der ændres på reglerne. Det var ganske enkelt ikke meningen, at miljørigtig adfærd var noget, virksomhederne skulle tjene penge på.

Se, for ikke så forfærdelig længe siden blev der fremsat et beslutningsforslag i Folketinget, hvor Fremskridtspartiet var medforlagsstiller. Det forslag gik ud på, at CO₂-10-øren helt skulle bortfalde. Det var lige ved, at der gik et sug igennem Folketingssalen og særlig hos de mange virksomheder, som havde disponeret.

Jeg fik selv lange, vrede breve fra industriefolk, fra kraftvarmefolk, fra gartnerier osv., der fortalte, at nu havde de i tillid til Folketinget disponeret, de havde afholdt udgifter, de havde sørgt for at foretage investeringer, og hvis jeg var en ansvarlig politiker, så skulle de selvfølgelig

lig kunne have tillid til lovgivningen, hvorfor det nævnte beslutningsforslag burde kastes derhen, hvor peberet gror.

Jeg husker ved samme lejlighed, hvordan særlig Socialdemokratiet skosede os forslagsstillerne for, at det var komplet uansvarligt, for når man nu havde sat forventninger i hovedet på industrilederne, så skulle de forventninger selvfølgelig også indfries.

Nu har vi så et forslag i dag. Det går ikke ud på, at CO₂-10-øren helt skal bortfalde, men det går ud på, at den skal reduceres og blive til en 7-øre. Det er jo selvfølgelig interessant ud fra flere betragtninger:

For det første er det nu ikke længere et problem for de virksomheder, som har foretaget investeringerne i tillid til, at gældende lov og regler skulle overholdes. For det andet skal det provenu, den provenubesparelse, eller hvad man skal kalde det, som bliver opnået – ja, det kan vi læse i bemærkningerne fra ministeren – gå til besparelser på finansloven. Et i øvrigt sympatisk forehavende, som vi normalt støtter, men lige præcis på det her punkt er der et løfte om, at provenuet skal tilbageføres.

Derfor må konsekvensen af det her også være, at de ca. 100 mio. kr., som bliver helårsvirkningen, bliver brugt til en reduktion af CO₂-afgiften, sådan at virksomhederne ikke skal blive ved med at betale den samme høje afgift, når de nu ikke længere har mulighed for at få provenuet tilbageført.

Derfor er Fremskridtspartiets første betingelse for at kunne stemme for nærværende forslag, at provenuet ikke bliver brugt til at dele godter ud sammen med SF til alle mulige andre formål, man har indgået finanslovaftaler om, men til en generel nedsættelse af CO₂-afgiften.

Det andet problem, der er omkring det her, og som fru Eva Møller fra Det Konservative Folkeparti har været inde på, er nemlig de mange ministerbeføjelser. Det fremgår jo klart også af ministerens fremsættelsestud, at det her handler om at kunne regulere tilskudsgivningen mere målrettet. Der er altså ønske om, at ministeren og embedsværket i langt højere grad kan sidde planøkonomisk og regulere de her ting efter, hvad der ifølge skrivebordsmodellerne forekommer at være det mest hensigtsmæssige.

Vi må derfor konkluderende sige, at det her forslag gør ondt værre, og derfor ønsker vi ikke at medvirke til forslaget. Vi vil gerne være med til, at både CO₂-10-øren og CO₂-afgiften bliver sat ned. Men de to ting hænger sammen, og hvis